

Jan Wojdak, Dom (od spojrzenia do marzenia)

Nie, to nie był tylko sen,
To rzeka, którą znasz
Za rzeką stary dom, który będzie nasz, który czeka
Ty naprawdę będziesz w nim
Zaprosisz chłodny wiatr
Co zwiedził cały świat, żeby z nami był
Od spojrzenia do marzenia
Twoje imię się odmienia
Idzie lasem, płynie rzeką, otulone snem.
Znowu ludzie na peronie
Twoje włosy, moje dłonie
I wahanie jak powitać cię
Dom, co czeka na twój sen□□□
Bez ciebie smuci mnie□□□□
a szybki rzeki prąd niesie imię twe za daleko□
patrz, jaskółcze gniazda dwa□□□
dla domu dobry znak□□□□
zaufaj ścianom tym, jak zaufał ptak